

ERNEST
HEMINGWAY
Grădina Raiului

Traducere din limba engleză
de Ionuț Chiva

POLIROM
2026

— Ți-aș putea spune, dar ar fi mai bine să-ți arăt. Am putea s-o facem mîine. Vrei să vii cu mine?

— Unde?

— La Cannes, în locul ăla în care m-am dus și cînd am fost aici data trecută. E un frizer foarte bun. Ne-am împrietenit și e mult mai bun decît ăla din Biarritz, pentru c-a înțeles din prima ce vreau.

— Of, ce-ai mai făcut?

— Dimineață, cît ai lucrat tu, m-am dus la el și i-am explicat ce vreau – a studiat problema, a înțeles despre ce-i vorba și a zis că ar fi frumos. I-am spus că nu m-am hotărît încă, însă dacă mă decid o să-ncerc să te conving să te tunzi și tu la fel.

— Și despre ce fel de tunsoare-i vorba?

— O să vezi tu. Mergem împreună. O să taie cumva dincolo de unde ar fi linia normală. E foarte încîntat de planul meu. De fapt cred că-i așa pentru că-i nebun după Bugatti-ul nostru. Ți-e frică?

— Nu.

— Eu abia aștept. Vrea să mă vopsească foarte deschis, însă ne era teamă ca nu cumva să nu-ți placă.

— Ți s-ar deschide părul oricum de la soare și de la sarea din apă.

— Cum zic eu e mult mai deschis. A zis că poate să mi-l facă blond-scandinav. Gîndește-te doar cum am arăta așa, cu piele noastră atît de bronzată. Și am putea să-l facem și pe-al tău mai deschis.

— Nu. M-aș simți ca un caraghios.

— Dar cu cine te vezi aici ca să conteze în vreun fel? Oricum, ți se deschide și ție la culoare după atîta înotat toată vara.

Cum nu-i răspunse nimic, fata continuă:

— Nu ești obligat. O să mi-l fac pe-al meu doar, și după aia poate vrei și tu. Vedem noi.

— Nu-ți mai face atâtea planuri, drace. Mîine o să mă trezesc foarte devreme și o să mă apuc să lucrez. Și tu dormi cît poți de mult.

— Atunci scrie tu și pentru mine. Și poți să bagi și momentele în care m-am purtat foarte rău, dacă zici și cît de mult te iubesc.

— Aproape c-am ajuns acolo.

— Și o să-l poți publica, sau ar fi aiurea?

— Nu știu, deocamdată am încercat doar să-l scriu.

— O să-mi dai să citesc și eu vreodată?

— Dacă reușesc să scot ceva din el, da.

— Sînt deja foarte mîndră de ce ai scris și n-o să-l vindem și nici n-o să ajungă la cronicari și atunci n-o să existe nici o recenzie și tu n-o să mai fii atît de conștient de statutul tău, o să-l ținem doar pentru noi.

Cînd se crăpă de ziuă, David Bourne se trezi, își trase o pereche de pantaloni scurți și o cămașă și ieși din cameră. Briza se potolise. Marea era calmă și afară mirosea a rouă și a pini. Pășii desculț peste piatra de rîu de pe terasă, pînă ajunse la camera din celălalt capăt al casei – intră și se așeză la masa de lucru. Fereastra fusese lăsată deschisă peste noapte, așa că atmosfera din cameră era răcoroasă și încărcată de promisiunile dimineții.

Scria despre drumul de la Madrid la Saragosa – despre cum șoseaua urca și cobora și despre cum mașinuța care mergea la momentul respectiv pe un drum prăfuit ajunsese din urmă Expresul și Catherine îl depășise ușurel, vagon după vagon,

trecu de mecanic, apoi de fochist și în cele din urmă trecu și de botul locomotivei, după care schimbă vitezele făcînd la stînga și trenul dispăru într-un tunel.

— Îl făcusem, spusese ea. Dar s-a dus sub tunelul ăla. Zi-mi dacă ne mai întîlnim cu el.

— Nu, cel puțin pentru o vreme, îi răspunse el, uitîndu-se pe harta Michelin.

— Atunci las-o baltă, hai mai bine să ne uităm la peisaj.

Drumul urca și malul rîului era mărginit de plop – cînd panta deveni abruptă simți cum mașina trage s-o urce și, după un moment de șovăială, cînd drumul redeveni drept, Catherine schimbă la loc vitezele bucuroasă.

Mai tîrziu, auzind-o în grădină, se opri din scris. Încuie valiza în care-și ținea manuscrisul și ieși, încuind și ușa în urma sa. Fata care făcea curat avea cheile ei.

Catherine își lua micul dejun pe terasă. Fața de masă avea carouri albe și roșii. Se îmbrăcase cu cămașa aia veche, în dungi, pe care o tot purtase la Grau du Roi – era proaspăt spălată, intrată la apă și foarte uzată. Mai avea niște pantaloni noi, gri, de flanel și espadrile.

— Bună, îi spuse fata. N-am putut dormi prea mult.

— Arăți minunat.

— Mulțumesc. Așa mă și simt.

— De unde ți-ai luat pantalonii ăia?

— Mi i-am făcut la Nisa. E acolo un croitor bun. Arată bine?

— Sînt foarte bine tăiați. Și arată foarte noi. Ai de gînd să-i porți în oraș?

— Nu în oraș. La Cannes, cît sîntem în afara sezonului. Și la anu' o să-i poarte toată lumea. Cămășile noastre au început deja să se poarte.

Dar pantalonii ăștia nu merg cu cămașa. Nu te deranjează, nu?

— Deloc. Arată foarte bine. Atîta tot, că par tăiați așa, impecabil.

După micul dejun, David se bărbieri și-și făcu un duș, după care își trase o perche de pantaloni vechi de flanel, cămașa pescărească și espadrilele, iar Catherine se îmbracă cu o cămașă de in albastră fără guler și o fustă de lînă albă.

— E mai bine așa. Chiar dacă pantalonii pot fi purtați acolo, sînt totuși prea extravaganti pentru dimineața asta. O să-i port altădată.

Frizeria avea un aer prietenos și relaxat, însă foarte profesionist. *Monsieur* Jean, care era cam de vîrsta lui David și părea mai degrabă italian decît francez, spuse:

— O s-o tund așa cum zice. Sînteți de acord, *monsieur*?

— Nu fac parte din sindicatul ăsta. Vă las pe voi doi să hotărîți ce și cum.

— Poate ar fi mai bine să încercăm întîi cu *monsieur*, spuse *monsieur* Jean. În caz că ceva nu iese cum trebuie.

Însă după aceea începu s-o tundă pe Catherine foarte atent și plin de îndemînare. David se uita la fața ei serioasă, ivindu-se din șervetul strîns în jurul gîtului. Fata se uita în oglinda de mînă, atentă la pieptănul care-i ridica smocurile de păr și la foarfecele care le tăiau. Bărbatul lucra total absorbit de ceea ce făcea, cu un aer serios, asemeni unui sculptor.

— Numai la asta m-am gîndit azi-noapte și azi-dimineață, spuse frizerul. Vă-nțeleg dacă vă vine greu să mă credeți, *monsieur*. Însă pentru

mine este ceva la fel de important pe cît este *votre métier*¹ pentru dumneavoastră.

Se dădu în spate ca să examineze forma la care ajunsese. După care începu să taie cu mai multă repeziciune și, în cele din urmă, întoarse scaunul în așa fel încît oglinda cea mare se reflecta în cea mică, pe care o ținea Catherine în mîină.

— Deasupra urechilor vreți să-l lăsați așa? îl întrebă fata.

— Cum vreți. L-aș putea face mai *dégagé* dacă doriți. Însă avînd în vedere că vrem să-l vopsim foarte deschis o să arate mai frumos așa.

— Da, vreau să mi-l vopsiți foarte deschis.

— *Madame* a discutat cu mine despre asta, spuse frizerul zîmbind. Însă am zis că *monsieur* trebuie să fie cel care decide.

— *Monsieur* a fost de acord, îi răspunse Catherine.

— Și cît de deschis și l-ar dori *monsieur*?

— Cît de deschis se poate, spuse fata.

— Nu vorbiți așa, spuse *monsieur* Jean. Trebuie să-mi spuneți mai exact.

— Să fie ca perlele mele. Le-ați văzut de o grămadă de ori.

David se apropiase de ei și acum se uita la *monsieur* Jean, care amesteca cu o lingură de lemn într-un pahar mare cu vopsea.

— Am amestecat șampoanele colorante cu săpun castilian², spuse frizerul. E caldă soluția. Vă rog să veniți aici, la chiuvetă, o îndemnă pe Catherine. Aplecați-vă și legați-vă cu pînza asta peste frunte.

1. Meseria dumneavoastră (în fr., în orig.) (n.r.).

2. Săpun alb, fără parfum, făcut pe bază de ulei de măslină (n.r.).

— Da' nici măcar nu-i cu adevărat o tunsoare băiețească. Voiam să mă tundeți așa cum am discutat. Nimic n-a ieșit cum trebuie.

— E o tunsoare cît se poate de băiețească. Vă rog să mă credeți.

Între timp îi întindea pe cap vopseaua, care căpătase un aspect cremos ca o spumă și avea un miros acru.

Lui David i se păru că, după ce fusese vopsit și clătit în repetate rînduri, părul fetei nu mai avea nici o culoare, și apa care se scurgea de pe el nu lăsa să se vadă în urmă decît ceva foarte palid și jilav. Frizerul îi acoperi capul cu un prosop și începu să-l frece încet. Părea să fie foarte sigur pe ce face.

— Nu disperați, *madame*. De ce aș vrea să vă stric frumusețea în vreun fel?

— Dar *sînt* disperată și nu mai e nici urmă de frumusețe.

Îi uscă ușor părul masîndu-l cu blîndețe, după care-i lăsă prosopul pe cap și veni cu un föhn cu care începu să o usuce în timp ce o pieptăna.

— Ei, uitați-vă acum, spuse.

Sub aerul fierbinte al föhnului, părul i se transformase din albul acela umed într-un blond argintiu, nordic. Puteau vedea cu ochii lor cum se schimbă în timp ce aerul trecea prin el.

— Nu trebuia să disperați, spuse *monsieur* Jean, uitînd să spună *madame* și aducîndu-și aminte abia după aceea. Așa de blond și l-a dorit *madame*?

— Arată mai bine ca perlele mele, spuse fata. Ești un om minunat și eu m-am purtat îngrozitor.

După aceea frizerul se frecă pe mîini cu ceva scos dintr-un borcan.

— O să-l mai dau doar puțin cu asta, spuse.